

Yeniden Doğuş

— Şakir Albayrak · 07 Mayıs 2009

YENİDEN DOĞUŞ

Öğretmenler lokalinden çıktığında saat 19.55'ti,etüt zilinin son çalısına 05 dakika vardı.Güz yağmuru sicim sicim yağıyor,aldırış etmeyenleri hissettirmeden ıslatmayı başarıyordu.Şemsiyesinin otomatik düğmesine bastı,sükseli bir biçimde tark diye açtı.Etüt yoklamalarını almak üzere aheste aheste yürümeye başladı.Bir şeyler düşündüğü halinden belli oluyor,gizlemeyi başaramadığı derhal anlaşılıyordu.Durdu,saatine baktı,geri döndü ,içeri girdi.İdareci nöbetçi Adil Bey'in yanına sokularak,kulağına "Yoklamayı alıp eve gideyim."Dedi.Onun olur! demesinden sonra içeri girerken kapatıp astığı şemsiyesini aldı,aynı sükse ve fiyaka ile tekrar açtı.Yağmurun sıklaşması ve hızlanmasına aldırmadan hızlı hızlı yürümeye başladı.İdare binasının önüne geldiğinde saat 20.00 olmuş,son zil de çalarak nöbetçi öğretmenin sınıfları dolaşmak üzere olduğu haberini,o umursuzluk ve keşmekeşlik içinde olan öğrencilere de duyurmayı başarmıştı. Şükrü Bey'in kayın annesi nöbetçi olduğu zamanlar geliyor,yalnızlıktan korkan kızının yanında nöbet akşamını geçirdikten sonra sabahları gidiyordu.O haftaki nöbetinde kayın annesi yanında baldızını da getirmişti.Nöbetin pazar gününe denk gelmesi hafta sonunu birlikte geçirmeye sebep olmuştu.

Pazar günü nöbeti 09.40'ta başlayıp pazartesi günü 09.40'ta biteceğinden kayın annesi ve baldızı ile tekrar görüşemeyiz diye vedalaşmış,okula öyle gelmişti.Fakat onlarla tekrar görüşmemekten dolayı güceneceklerini düşünerek eve gitmeyi akletmişti.Gitmese herhangi bir hoşnutsuzluğun olması düşünülemezdi bile ama yine de içinin rahatlaması için gitmeyi çok istiyordu. Yoklama almaya 3/A şubesinden başladı. Kapıdan içeri giriyor, öğretmen kürsüsünün üstünde nöbetçi öğretmen imzasını bekleyen etüt yoklama fişinin yanına varana kadar kaşla göz arasında mevcudu sayıyor, sınıf başkanına duruma göre "Bir kişi daha yok, numaraları fişe görevli olarak yazılıp ta sınıfta olanlar var.Bunlar kimler? Diye soruyor, gerekli cevapları alıp yazacağını

yazarak fişi imzalayıp sınıftan çıkıyordu.

Görevli olduğu idare binasındaki

yoklamaları aynı şekilde alıyor, konuşanların numaralarını tahtada görünce "Bunlar kalksınlar." diyor. Kalkanlara duruma göre "Aferin, büyük iş başarmışsınız. Sizi gebertirim. Şakalaştığım adam, ya revire ya hastaneye gider, diyerek onları oturtuyordu.

Bütün sınıfların yoklamalarını bitiren

Şükrü Bey, artık eve gidebileceğini düşündü. Saatin 20.30 olduğunun da farkındaydı. Ama aniden aklına geldi: Anahtar nöbetçisiydi.

Öğrenciler ikinci etütten 21.00' de çıkacaklar, doğrudan doğruya apar topar koşan koşana yatakhanelere gideceklerdi. Yatakhanelerin anahtarları da cebindeki anahtarlıkta idi. Kapıları daha önce açması gerekiyordu. Bu anahtarlıkta ayrıca okulun erzak depolarının ve diğer yerlerin de anahtarları bulunuyordu. 21.00'e kadar da bekleyemezdi. Ne yapmalıydı. Elbet bir çaresi vardı."anahtarları bir öğrenciye versem açıtırsam." dedi. Anahtarların kimseye verilmeyeceği hükmünü hatırladı."Ne olacak, bir şey olmaz." dedi. Zaten yağmur yağıyor. Kimin kimden haberi var ki diye düşündü. Kararını verdi: Anahtarları bir öğrenciye verip yatakhanelerin kapılarını öğrenciler çıkmadan önce açtıracaktı.

4/C şubesine giderek kapıyı açtı.

Cengiz'i çağırırdı. Öteki sırada oturan Ayla'ya "kızım, o kitabı Cengiz'e ver ." dedi. Cengiz kitabı alarak kapıya geldi, kitabı Şükrü Bey'e uzatınca, "Şükrü Bey, Cengiz'e" Dışarı çık." Dedi Cengiz dışarı çıkınca kapıyı kapadı, Cengiz'den kitabı aldı. Siyah starlet bont çantasına koydu, kilitledi, Cengiz'e uzattı."Al" dedi. Ha bir dakika diyerek anahtarlığı cebinden çıkarıp " Bu anahtarlıkta yatakhaneleri açan anahtarlar var. Sen bunları al, etüt bitimine 10 dakika kala yatakhaneleri aç." dedi Cengiz " Yukarı yatakhane açık." deyince " öyleyse orta 1'ler yatakhanelerini açarsın." dedi. Çantayı uzattı."Bunu öğretmenler odasına bırak, etütten çıkınca da Orta 1'ler yatakhanelerindeki nöbetçi öğretmen odasına götürürsün." dedi. Cengiz Şükrü Bey'in yanından ayrılıp gitti. Belki de öğretmenler odasına ya vardı ya varmadı. Arkasından "Oğlum oğlum" diye seslendi. Cengiz geri geldi. "Şemsiyenin kılıfını çantadan alayım." dedi. Kolayca kilitletiği çantayı zar zor güç bela açtı, kılıfı aldı. Tekrar kilitlerken "Bunu nöbetçi öğretmenler odasına bırakacağına göre ,orada çoluk çocuk var. Kilitlemekte fayda var. Zaten atalar "Kilit dost içindir demişler." dedi. Çantasını öğretmenler odasına tekrar gönderdi

O gün öğleyin okul kütüphanesine gitmiş,ödev yapmak için kaynak arayan öğrencilere yardım ederken M.Kaplan'ın "Hikaye Tahlilleri" adlı kitabının içinde lise birinci sınıfa ait bazı konuların bulunduğunu görünce,kitabı göstererek kütüphane nöbetçisi öğrenciye :Bunu aldım.", demiş,4/Bdeki Nilüfer'e"Bunu götür ,akşam etüt yoklamasında alırım ."demişti.Nilüfer de kitabı 4/C den Ayla'ya vermiş,Ayla da kitabı aldığını söylemiş,Şükrü Bey de 2.etüt yoklamasında alayım,demişti.

Hemen dışarı çıktı.Şemsiyesini ihmal ettirmeyecek derecede yağmur yağıyor,enerji nakil hattındaki arızadan dolayı sönmüş olan okul içi sokak lambalarının meydana getirdiği karanlıkta sınıf lambalarının ışığından yararlanarak gah su birikintilerine,gah tümseklere basa basa yürüyordu.İdare binasından ayrıldı.Çarşıya dönülen yerde iki-üç basamaktan oluşmuş beton merdivenden inerken karanlığın oluşturduğu körlükle sendeledi ,düşmedi.Ancak bir su birikintisine bastı.Bir ayağı güz yağmurlarının rahmetinden tamamen nasibini aldı.

Yağmur devam ediyor,Savaştepe çiftçisinin ekin ekebilmek için günlerce beklediği,hatta güzün bile yağması için duaya çıktığı yağmur durmak bilmiyor,aralıksız yağıyordu.Bu rahmet-i İlahi karşısında ağabeyinin yazdığı mektupta yağmurdan ekin ekemediklerini bildirdiğini hatırladı,gülümseyerek içinden"Yüce Allah ne yapmaya kaadir değilki..."dedi.Aynı ülkede aynı mevsimde bir bölgede yağıştan ekin ekilemiyor,diğer bölgede kuraktan,diye aklından geçirdi.Her şeyde bir hikmet, bir sebep vardır,insan kafası bunu almaz,dardır,diyerek karanlıkta aydınlık düşüncelere daldı.

Yağmur hala devam ediyordu.

Eve varana kadar geçen 15-20 dakika içinde şemsiyeye rağmen tamamen ıslanmış su birikintisine basan ayağından farkı kalmamıştı diğer ayağının da.

Şemsiyesini yavaşça kapadı.Anahtarını kilide sessizce geçirdi,yavaşça iki defa çevirdi.Kapıyı sessizce açtı.Başardım,dedi.Sanki kasa soygunu yapıyordu.Merdiven basamaklarını pırtırtısızca adımladı.Daire giriş kapısının önündeki lavobanın içine şemsiyesini hışırtısızca koydu.Kapının koluna hafifçe bastı,"tık" diye çıkan ses fark edilemeyecek kadar azdı.Kapıyı açtı ,içeri girdi.Pardüse ile ceketini iç içe çıkardı.veziyere astı.Terlediğinin farkına vardı.Yağıyordu ama hava ılıktı.Şimdi,dedi

odaya cani gibi aniden gireyim.Düşündü:Korkutmanın gereği yok.Korkmasalar bile kabalık olur,dedi.Vaz geçti.Efendice kapıyı tıkladı.İçerden "kim o? "sesini duymadan kapıyı açar açmaz korkan hanımının:Yüreğim ağzıma geldi."dediğini duydu.Korkutmaktan vaz geçişinin isabetli oluşuna sevindi.

Misafirlerini memnun ve hoşnut ettiğine inanarak dizlerine kadar ıslak paçalarını ve ayaklarını kurutmak için sobanın başına muzaffer bir komutan edasıyla kuruldu. TRT haberleri bitmiş,hava durumu ,reklamlar derken "Filamingo Yolu"adlı ,Türk sosyal gerçeğine,milli kültüre,ahlaki prensiplere ,Türk adetlerine,gelenek ve göreneklerine zerre kadar uygun düşmeyen ,hatta bırakın bunları,Batı ülkelerinde bile kendilerine has olduğu halde seilmeyen dizi film başlamış,bu arada demlenen çaylar da gelmişti.Filmi seyretmek istedi ama seyretmek ne mümkün.Seyredemedi seyretmedi.Bu sırada yeni uyanan minik yavrusunu sevdi.

" Kurumaz bu paçalar.Hani o köydeki bir yük meşe odununun yakıldığı ocak.Şimdiye beni bile kuruturdu."dedi.Kurutmaktan vaz geçti.Pantolonunu değiştirmek için çıkıp yatak odasına geçti.Kordonu gevşeyen saati ile meşgul olurken saatin 22.05 olduğunu fark etti.Hemen kuru pantolon giydi.Oturma odasında oturan kayın annesi ve baldızı ile tekrar vedalaştı,hazırlandı,evden ayrıldı.

Dinmiş gibi görünen yağmur çarşıya geldiğinde tekrar eski hızıyla yağmaya başladı.Demirkapıya geldiğinde kuru pantolonu da ıslağından beter olmuştu."Önemi yok."dedi."Bunu da okulda kuruturuz."diyecekti ama sobada kurumayan ıslağın kalorifer radyatöründe hiç kuruyamayacağını hatırladı.

Okula gelir gelmez nöbetçi öğretmen odasına çıktı.Çantası,basit,eski,kareli bir örtüyle örtülmüş mefruşatsız bir odanın içinde,üzerlerinde Nuh(a.s)zamanında kalma ikişer battaniye ile örtülü nevresimleri kullanılmışlıktan pörsümüş iki ranzanın arasında ,duvarın dibinde, kapı karşısında adinin bayağısı tahta bir masanın üstünde duruyordu.Lamba da söndürülmemişti.O da söndürmedi.Çıktı,kapıyı kapadı.Yatakhane koridorları pisti,sabah nöbetçilere temizletmeli diye düşündü.Bir koğuşa girdi.Herkes uyuyordu.Rahatsız etmemek isteğiyle çıkarken,bir öğrenci kafasını battaniyenin altından çıkararak" Yoklama alındı."dedi.Zaten alınmış olmalıydı.Bu maksatla da girmemişti.Uyanık

olanlara çöpleri döktürecekti,vaz geçti.Yatakhaneden çıktı.
Şükrü Bey öğretmenler lokaline
gittiğinde kimseyi göremedi.Oradan Yukarı yatakhaneye gitti.Verdiği
öğrenciden anahtarları alacaktı.4/C nin yattığı koğuşun kapısı önüne
vardı.Tereddütlü idi.İçeri girdi,herkes uyuyor görünüyordu.Işığı
yakınca bazı kıpırdanmalar oldu.Cengiz'in nerede yattığını birine
sordu.O da şurada diyerek gösterdi.Gidip Cengiz'i
uyandırdı.Anahtarlar...deyince ,Cengiz hemen "Nazım Bey'e verdim dedi.
Şükrü Bey,"Sabah Nazım'dan
alırım."dedi.Koğuştan çıktı."Benim anahtarlar neden başkasına
verilsin diye düşündü."Ama no'lacakmış canım."dedi,vaz geçti.Nöbetçi
öğretmenler odasına yatmaya gitti.Yattı...Hayaller kurmaya
çalıştı.Baktı olmayacak,bildiği duaları okudu.Uyumuş ve sabah
olduğunun farkına uyandığında vardı.
Sabah etüt yoklamalarını aldı.
Sabah kahvaltısına öğrencilerle
beraber gitti.Öğrenci kahvaltısı dağıldıktan sonra servise
çıktı.diğer nöbetçi öğretmenlerle kahvaltı masasına oturduğu sırada
Mahmur gözlerini oğuşturana Nazım Bey yapmacık bir tebessümle
anahtarları verdi...

Aradan geçen altı ay...her şey
unutulmuş,tabiatla beraber hayat yeni bir uyanışın içine girmişti.
Ormanlar yemyeşil,çiçekler
rengarenk,kuşlar cıvı cıvıldı.İlkbaharın ilk günleri
okulların,öğrencilerin de kendine özgü bir havası vardı.Bu hava bir
gün yerini yolsuzluk,hırsızlık söylentilerine bırakırken Şükrü
Bey"Çiğ yemedim ki karnım şişse" kabilinden aldırış bile
etmiyordu.Derslerini elinden geldiği kadar ilkeli bir şekilde vermeye
çalışıyordu.Hiç bir şeyden haberi yoktu.Ama onun nöbetçi olduğu
tarihte okulu erzak depolarından birinin soyulduğunu bilmeyen yoktu.
Şükrü Bey bunu adliyede ifade
vermeye çağırıldığı gün öğrendi.Şok geçirdi,ifadesi
alınamadı,ertelendi.Verdiği ifadeden temize çıkamadığının
anlaşılmasıyla görevine geçici olarak son
verildi,tutuklandı.Duruşmasına gün verildi.
Çok ıstıraplı günler
yaşadı.nöbetçilik yaptığı o günü,olanları bir bir hatırlamaya
çalıştı.Anahtar verdiği öğrenciyi,evine gelişini,dönüşünü,nöbetçi

öğretmen odasına girişini,çantasını,lokale gidip kimseyi bulamayışını,yukarı yatakhaneye gidişini,velhasıl hepsini... Bir sabah bir dilekçe vererek şahit dinletmek istediğini belirtti.Dilekçesi kabul ve işlem gördü.Bunlardan ilki yaşı tutmamasına rağmen Cengiz'di.Cengiz ifadesinde bildiklerini anlatmış,anahtarları da Nazım Bey'e verdiğini belirtmişti. Fakat bu ifade ne kadar akla yatkın gelirse gelsin Şükrü Bey'in suçsuzluğunu ispata yetmiyordu.Diğer şahitler de öğretmen oldukları ve izne ayrıldıkları için vaktinde dinlenememiş,yakın bir köyde oturan Cengiz'in ifadesi de yeterli olmamıştı. Öğretmen Şükrü Bey bu işlerin başına nasıl geldiğini kendi kendine soruyor.cevaplayamıyordu.

Bir yaz tatili kendine zehirli yıllar olmuştu.Şahit gösterdiği öğretmenlerin ifadeleri nihayet alınmış,umut yıldızları güneşe yüz çevirmişlerdi. İdareci nöbetçi öğretmen Adil Bey ifadesinde :O gece Şükrü Bey'in bir öğrenciyi görmek için koğuşlardan birine gittiğini,yatıp yatmadığını kontrol için geldiğinde ,nöbetçi öğretmen odasında yattığını ,sabah etüt yoklamalarını da aldığını,kendinden izin alırken anahtarları bir öğrenciye bırakmak istediğini,ifade ettiğini belirtiyor,böylece Şükrü Bey'e dört duvarın arasından çıkış kapısına bir-iki adım attırıyordu. Diğer nöbetçi öğretmen Pakize Hanım'ın ifadesi ise ,o nöbette öğretmen Şükrü Bey'in anahtarlarını Nazım Bey'den aldığını,Nazım Bey'in ise yorgunluktan sendelediğini,bu gün olmuş gibi hatırladığını belirtiyordu. Bu ifadelerin tutarlılığı Öğretmen Şükrü Bey'i bir kuş gibi uçurdu.Gözleri sevinçten yaşardı.Suçsuzluğunun ispatlandığına inandırdı. Mahkeme salonu hınçahınç doluydu.Sanık saldalyesinde bir öğretmen7-8 ayda yarım asır yaşamış kadar bitkin,anlına sürülmüş kara lekenin silinmesini dört gözle beklerken salondakilerin ayağa kalktığını sevinerek gördü."Adalet mülkün elbette temelidir.Zulüm payidar olmaz.Ama akılsız kafanın cezasını ayaklar çekermiş,diyordu."kendi kendine. Hakim:Öğretmen Şükrü Mazlum'un

dinlettiği şahitlerin ifadeleri sonucu yapılan araştırmada Öğretmen Nazım Düzenci ve ambar memuru zan altına girmişti.Bu zannın gün ışığına çıkarılmasına karar varilip çalışmalarına başlandı.Olay mahallinde yapılan incelemelerden,Okulun gece bekçilerinin verdiği ifadelerden ambar memuru ile İşbirliği yaptıkları ,erzakı bir hırsız şebekesinin gönderdiği Bursa plakalı bir kamyonu yükledikleri anlaşıldı.Bu nedenle suçları sabit görülerek tutuklandılar.Sonuç olarak bu celsede öğretmen Şükrü Mazlum suçsuz bulunarak serbest bırakılmıştır."dedi.Salon dikkat kesilmiş,dinliyordu. Şükrü bey'in gözleri çakmak çakmaktı. Sanki yeniden doğuyordu dünyaya.